

Nr 657

Av herr Carlsson i Stockholm, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 157, med förslag till lag om rätt för kommun att uttaga avgift för vissa upplåtelser å allmän plats, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 157 föreslås bl. a. att kommuner skall medgivas rätt att uttaga avgift för vissa upplåtelser på allmän plats.

Jag finner det angeläget kraftigt understryka att departementschefen framhåller, »att stad enligt byggnadslagstiftningen får anses vara skyldig att upplåta och tillhandahålla parkeringsplatser till allmänt begagnande. Det är icke avsikten att genom bestämmelser av den art, som utredningen föreslagit, göra någon inskränkning i denna skyldighet för staden.»

Vidare framhåller departementschefen, att uttagande av parkeringsavgifter icke får medföra en inskränkning i de förpliktelser att anordna parkeringsplatser, som åvilar kommun enligt byggnadslagstiftningen. Det bör inte heller komma i fråga att avgiftsbelägga all parkering inom ett stadsområde.

En konsekvens härav blir att parkeringsavgifterna inte får sättas högre än vad som kan anses motiverat av kostnaderna för parkeringsmätarnas inköp och skötsel. Detta bör klart framgå av lagstiftningen, då redan nu kan skönjas en viss tendens att använda parkeringsavgifter för skilda ändamål, som visserligen kan anses stå i relation till trafikens ordnande i allmänhet men bör bekostas av andra medel än dem som inflyter genom parkeringsavgifterna. Departementschefens mening härom framgår tydligt då han (s. 60) säger, att »eftersom avgiften skall få bestämmas endast till det belopp som erfordras för att tillgodose det trafikreglerande syftet, måste givetvis de trafikreglerande myndigheterna tillerkännas stort inflytande».

Departementschefen vill dock inte gå så långt, att han vill ålägga kommunerna föra särskilda räkenskaper för parkeringsrörelsen. Detta synes emellertid mig ofrånkomligt med hänsyn till den i inledningen till denna motion framförda synpunkten, att stad får anses skyldig tillhandahålla parkeringsplatser till allmänt begagnande. Ett specialkonto för parkeringsavgifterna måste därför anses som ett berättigat krav av trafikanterna. En sådan specialredovisning torde ge garantier för att inte mer än behövt uttages i parkeringsavgifter. Det blir också lätt att konstatera vartill eventuella överskott använts. Den föreslagna lagtexten bör därför kompletteras med ett stadgande av innehåll, att kommun må uttaga avgift med det belopp som erfordras för täckande av självkostnaderna för avgiftsbelagd parkeringsplatsmätare. I självkostnaderna bör givetvis ingå förutom avskrivning kostnader för reparation och skötsel eller andra därmed jämförliga kostnader.

Ett stadgande av här föreslaget innehåll bör ingå i 2 §.

Med hänvisning till det här anförda hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 157 måtte för sin del besluta ett tillägg i 2 § av innehåll, att kommun må uttaga avgift med det belopp som erfordras för täckande av självkostnaderna för avgiftsbelagd parkeringsplatsmätare, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext.

Stockholm den 24 april 1957

C. W. Carlsson

Nr 658

Av herr Staxäng m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 171, med förslag till lag om jordfästning m. m.

I proposition nr 171 med förslag till lag om jordfästning m. m. föreslås, att föreskriften om kyrkas upplåtande till jordfästning i annan än svenska kyrkans ordning skall bli oförändrad.

I anslutning till uttrycket »särskilda skäl» i lagförslagets 10 § vilja undertecknade anföra ett uttalande av ordföranden i kyrkolagsutskottet vid 1951 års kyrkomöte: »Utskottet har också velat särskilt understryka vikten av att praxis i fråga om vad som skall anses vara 'särskilda skäl' enligt lagens mening icke på något sätt ändras. Med hänsyn till den för kyrkan avgörande synpunkten, att kyrkorummet är ett för dess kulthandlingar invigt rum, finner utskottet återhållsamhet i synnerligen hög grad påkallad och att det näppeligen bör ifrågakomma, att kyrka upplåtes för begravningsakt med icke-kristen karaktär.»

Vi få därför föreslå,

att riksdagen för sin del måtte ansluta sig till den ståndpunkt, som enligt vad ovan anförts 1951 års kyrkomöte i förevarande fråga intagit.

Stockholm den 24 april 1957

Ernst V. Staxäng

Erik Magnusson

Carl Eric Hedin

i Tumhult

Stina Wallerius

Sven Svensson

David Svenungsson

i Krokstorp

Axel Rubbestad

C. O. Carlsson